

царуването на царъ Иванъ Александра, когато, като се уповавали на поддръжката на царица Теодора, еврейка по народностъ, нападали християнството. За да се обуздаятъ, станало нужда да се свика съборъ, на който водителитѣ имъ и първенцитѣ били осждени и наказани³⁸.

Печенѣзи. Печенѣзитѣ били отъ турски произходъ. Тѣ първоначално обитавали около р. Волга и въ X. вѣкъ се простирали отъ долния Дунавъ край Силистра и седмоградскитѣ Карпати до брѣговетѣ на р. Днѣпъръ и Азовско море, като при това населявали и равната частъ на Кримъ до стария градъ Херсонъ. Византийцитѣ най-първенъ били въ добри отношения съ тѣхъ и съ пари и разни подаръци ги подкупвали, за да воюватъ противъ българитѣ и руситѣ. Въ XI столѣтие, притиснати отъ родствения имъ народъ, куманитѣ, започнали да се разпространяватъ на югъ и на западъ и да навлизатъ въ балканскитѣ области. Вслѣдствие на това тѣ встѣпили въ война съ византийцитѣ, въ нѣколко сражения (1051 — 1061) били побѣдени и окончателно унищожени отъ византийския императоръ Иоанъ Комненъ (1123). Слѣдъ пораженията си печенѣзитѣ, като разбити и плѣнени, били заселени въ околноститѣ на гр. София и Нишъ въ равнината Овче-поле и мѣгленската планинска областъ въ Македония, дѣто окончателно селѣли и прѣтопили между българитѣ. При това покрѣстениятъ печенѣшки войвода Кегенъ и 20,000 печенѣзи (1040) получили отъ византийцитѣ три крайдунавски градове за заселване и се настанили въ днешна Добруджа. Споменъ за сѣществването на печенѣзитѣ въ Балканския полуостровъ се запазилъ въ названията и имената на разни мѣстности и села. Въ Добруджа има село Печеняга, въ Сърбия Печеноге, а въ Македония имало пѣтъ Печенѣжки³⁹.

³⁸ Голубинскій Е. Краткій очеркъ и пр. 680.

³⁹ Иречекъ К. Нѣколко бѣлѣжки и пр., Пс. XXXII XXXIII, 212—216.